

COSES QUE ES PERDEN

n va a parar un llapis quan es perd? I una clau? I un mòbil? Segur que vos ho heu preguntat més d'una vegada. I és que els objectes no poden desaparèixer sense cap explicació, com per art de màgia: han d'anar a parar a algun lloc.

I és un lloc que té nom: el País de les Coses Perdudes.

És un país enorme, perquè hi ha de cabre tot allò que es perd al món, que és moltíssim. Milions de llapis, claus i mòbils. I anells, i fotos, i piles, i comandaments a distància, i un etcètera tan llarg que no acabaria la llista ni despús-demà. Per això, al País de les Coses Perdudes viu molta gent, que té moltíssima faena recollint, ordenant i guardant totes les coses que nosaltres perdem.

Vos explique tot això perquè conec de primera mà el lloc. Sí: jo vaig estar una vegada al País de les Coses Perdudes. El meu nom és Liliana i de seguida vos contaré la meua història.

DE COM VAIG PERDRE LA GATETA KITTY

La meua estranya aventura va començar el dia que vaig fer onze anys, en adonar-me que havia perdut una cosa molt important: Kitty. Kitty era la meua gateta de peluix i li tenia un afecte especial, perquè era un dels meus primers records.

Quan encara dormia al bressol, penjaven sobre el meu cap un grapat de ninots sonall. Els tocava, s'engrunsaven i feien soroll de cascavells. Però Kitty no: era un peluix silenciós. Crec que va ser per això que vaig triar Kitty com el meu ninot preferit: sabia estar callada.

Kitty era una gateta menuda, grisa, amb ulls verds i un tros de tela roja que feia de llengua i li guaitava entre les dentetes. Sis fils arrugats feien de bigot. A la mare sempre la va sorprendre l'afecte que jo li tenia a Kitty:

—Si és vella i està gastada, Liliana! —exclamava—. Em va tocar en una tómbola!

Però a mi no m'importava que fóra vella o no. Per això, sempre em vaig negar a tindre qualsevol altre gatet de peluix. A Eurodisney, els pares em van oferir peluixos dels Aristogats i, en una botiga de Londres, de Silvestre, el *lindo gatito* que es volia menjar Piolín, i de Tom, el company de Jerry.

El meu «no» va ser sempre molt clar. Sabia que Kitty era una amiga susceptible i que no volia compartir-me amb ningú. Per a mi, Kitty era l'única gateta possible. Vaig jugar moltíssim amb ella i va ser la meua millor companya i confident.

Hi ha xiquets solitaris que tenen un amic imaginari. Jo era una xiqueta solitària, però la meua amiga no era fruit de la meua imaginació: li deien Kitty i m'escoltava sempre amb absoluta atenció, amb els seus ulls verds molt oberts i la llengua roja que li guaitava entre el bigot.

A partir dels huit anys vaig començar a deixar de banda Kitty. Ja no en tenia prou amb una amigueta silenciosa que escoltara les meues històries. Necessitava acció! I la vaig trobar, primer en la Nintendo, després en l'ordinador de la mare i més tard encara en una tauleta tàctil que em van regalar per Nadal.

La tauleta, a pesar de ser una màquina, semblava molt més viva que Kitty. Estava plena de jocs enlluernadors, emetia sorolls i música, era una finestra oberta a molts mons inventats però realistes.

I ara torne al dia que vaig fer onze anys. Recorde que vaig sentir una nostàlgia estranya. La gent major l'anomena «la síndrome de Peter Pan»: vaig descobrir que onze anys eren molts anys i que no volia créixer més, perquè així que una deixa l'escola per entrar a l'institut, ja és a mig camí d'allò que en diuen l'edat adulta, i que consisteix més o menys a treballar, tindre fills i estar sempre de mal humor.

La mare em va cantar el *Moltes felicitats* i, després de menjar-me jo sola el pastís de xocolata amb onze candeletes, vaig anar a la meua habitació a buscar Kitty. La vaig buscar

damunt de l'armari, on s'acumulen els peluixos. La vaig buscar als prestatges, els calaixos, davall del llit i davall de la taula. Després, a la cambra de les andròmines. I al menjador. I a la terrassa. Per tota la casa.

Al cap de mitja hora, em vaig plantar davant la mare i li vaig dir:

–On és Kitty?

–Kitty? –va repetir.

–Sí, la meua gateta. El meu peluix.

La mare em va mirar sense prestar-me atenció, va alçar els muscles i va contestar:

–No ho sé.

I va afegir:

–Kitty era vella i gastada. Oblida-la. Passem a un altre tema...

LA MARE I ELS SEUS NÓVIOS

quella era una resposta típica de la mare: concordava totalment amb el seu caràcter. Li diuen Teresa Aguirre, té trenta-nou anys, està divorciada i és especialista a eludir problemes. La manera de ser de la mare queda ben resumida en l'expressió «Passem a un altre tema».

Reaccionava així davant de qualsevol dificultat. Era igual de què es tractara: una factura de la llum, un insuficient de mates, el mòbil sense bateria o la nevera buida a l'hora de sopar. La resposta era sempre la mateixa «Passem a un altre tema».

En general, m'anava bé que la mare fóra així. Moltes de les meues amigues tenen mares incapaces de passar a un altre tema, i són tan insistents i tossudes que repeteixen un milió de vegades: «Arregla la teua habitació» o «Fes els deures».

En aquella ocasió, la mare em va posar nerviosa. Perquè a mi m'interessava molt trobar la gateta Kitty. De manera que vaig replicar:

- No vull els joguets ni els regals nous. Vull la meua Kitty!
- Si la vols, busca-la.
- Ja ho he fet. Però no la trobe.

–Ho veus? Si fores més ordenada...

–Vaig ordenar el dormitori dissabte.

–Jo crec que no es nota –va respondre la mare, amb un somriure irònic.

La mare no donava mai importància a les coses que jo feia, perquè estava ocupada en faenes d'adults. De fet, era una dona adulta al cent per cent: vivia en un món sense cap relació amb la seua infància. Era d'aquelles senyores que sembla que, quan van nàixer, ja tenien trenta anys.

La mare vivia sola amb mi. Cinc anys abans, s'havia divorciat de Wolfram Klinmann, mon pare, que havia tornat al seu país, Alemanya. Però alerta: encara que les novel·les i les pel·lícules de Hollywood acostumen a pintar l'assumpte dels divorcis com un gran drama, no era el cas de ma mare. Abans, hi havia el tòpic de la viuda alegre. Ma mare l'havia actualitzat: era la divorciada alegre.

A pesar que respectava mon pare, Wolfram, i el recordava amb cert afecte, no l'enyorava. I aprofitava la seua solitud per a divertir-se. Feia moltíssima vida social, tenia un munt d'amigues, eixia a sopar i de copes i, només faltaria, de tant en tant li eixien nóvios. Un fum de nóvios com ella: alegres, bromistes i amb ganes de divertir-se.

Des del divorci, la mare havia tingut quatre nóvios. Eren exòtics i em permetien aprendre llengües. Vos passe la llista dels quatre nóvios successius:

- Paul Spencer, un australià que es dedicava a la importació i exportació de carn de cangur.
- Marwan Beloui, un dentista libanés meravellós: desaconsellava els bràquets.

- Didier Albin, un periodista francès amb qui vam passar unes vacances inoblidables a París.
- Carlo Fabiani, un cuiner de Milà que preparava un pesto casolà per a llepar-se els dits i era aficionat a la màgia.

Tots eren simpàtics i jo ho passava bé amb ells. I és que tenien una gran virtut: com que no s'havien casat amb la mare, no se sentien obligats a exercir de pares amb mi. Per tant, no murmuraven, ni em marmolaven, ni em castigaven, ni em martiritzaven amb aquell rotllo de:

–Xiqueta, apaga el llum de l'habitació en eixir...

Res d'això. Al contrari: tots els nóvios de la mare em tractaven com a una reina. Una autèntica ganga. Naturalment: per a ells, jo era un instrument per a quedar bé davant la mare i vanagloriar-se de ser simpàtics, amables i bons candidats a padrastres.